

Gdańsk, 5 maja 2026 r.

dr hab. Maja Grabkowska
Instytut Geografii Społeczno-Ekonomicznej i Gospodarki Przestrzennej
Wydział Nauk Społecznych
Uniwersytet Gdański

Recenzja
osiągnięć naukowych doktor Elżbiety Zysk
w postępowaniu dotyczącym nadania stopnia doktora habilitowanego

1. Podstawa formalna

Niniejsza recenzja została sporządzona na podstawie uchwały Rady Naukowej Dyscypliny Geografia Społeczno-Ekonomiczna i Gospodarka Przestrzenna Uniwersytetu Warmińsko-Mazurskiego w Olsztynie z dnia 10 lutego 2026 roku w związku z powołaniem mnie w roli recenzentki w skład komisji habilitacyjnej w postępowaniu w sprawie nadania dr inż. Elżbiecie Zysk stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk społecznych, w dyscyplinie geografia społeczno-ekonomiczna i gospodarka przestrzenna.

Stosownie do art. 219 Ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce, recenzja służy ustaleniu, czy przedstawione do oceny przez Habilitantkę osiągnięcia naukowe odpowiadają wymaganiom stawianym osobom ubiegającym się o stopień doktora habilitowanego. Zgodnie z tymi wymaganiami, stopień doktora habilitowanego nadaje się osobie, która: 1) posiada stopień doktora, 2) posiada w dorobku osiągnięcia naukowe albo artystyczne, stanowiące znaczny wkład w rozwój określonej dyscypliny, 3) wykazuje się istotną aktywnością naukową albo artystyczną realizowaną w więcej niż jednej uczelni, instytucji naukowej lub instytucji kultury, w szczególności zagranicznej.

Dokumentacja, na podstawie której dokonałam powyższej oceny, przekazana mi drogą elektroniczną, obejmuje: 1) wniosek przewodni, 2) dane wnioskodawczyni, 3) kopię dyplomu potwierdzającego nadanie stopnia doktora nauk technicznych w zakresie geodezji i kartografii, gospodarki przestrzennej, 4) autoreferat, 5) wykaz osiągnięć naukowych stanowiących istotny wkład w rozwój geografii społeczno-ekonomicznej i gospodarki przestrzennej, 6) oświadczenia o procentowym udziale autorów publikacji stanowiących główne osiągnięcie naukowe, 7) kopie publikacji naukowych składających się na główne osiągnięcie naukowe, 8) analiza bibliometryczna dorobku naukowego Habilitantki, 9) kopie dokumentów potwierdzających

osiągnięcia Habilitantki, 10) uzupełnienie dokumentacji w związku z nowymi osiągnięciami naukowymi.

2. Spełnienie wymogu posiadania stopnia doktora przez Habilitantkę

Dr inż. Elżbieta Zysk od początku kariery naukowej związana jest z Wydziałem Geodezji i Gospodarki Przestrzennej Uniwersytetu Warmińsko-Mazurskiego w Olsztynie. W 2002 roku Habilitantka uzyskała tu tytuł zawodowy magistra inżyniera gospodarki przestrzennej na podstawie pracy dyplomowej pt. „Analiza rynku nieruchomości lokali mieszkaniowych w Olsztynie”. Następnie w 2009 roku Rada Wydziału przyznała jej stopień doktora nauk technicznych w zakresie geodezji i kartografii, gospodarki przestrzennej na podstawie rozprawy doktorskiej pt. „Analiza potrzeb informacyjnych rozwoju obszarów wiejskich”, której promotorem była prof. dr hab. Sabina Żróbek. Posiadanie przez Habilitantkę stopnia doktora oznacza spełnienie pierwszego z trzech warunków nadania stopnia doktora habilitowanego określonych w Ustawie z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce.

3. Charakterystyka głównego osiągnięcia naukowego

Przedstawione do oceny osiągnięcie stanowi cykl publikacji opatrzony wspólnym tytułem „Opracowanie metodyki wspierającej kształtowanie przyjaznych przestrzeni publicznych w miastach”. Tworzy go osiem artykułów naukowych opublikowanych w latach 2016-2024 w czasopiśmie krajowych i zagranicznych ujętych w wykazie Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego. W dalszych częściach recenzji oznaczam je w zgodzie z numeracją przyjętą przez Habilitantkę w autoreferacie (A.1-A.8).

Z wyjątkiem jednej publikacji (A.2) artykuły wchodzące w skład cyklu powstały we współautorstwie z dyplomantami Habilitantki oraz badaczami reprezentującymi jej macierzystą jednostkę, jak również inne jednostki naukowe – krajowe i zagraniczne. Wkład poszczególnych współautorów i współautorów w ich powstanie został określony w autoreferacie oraz potwierdzony w stosownych dokumentach.

4. Ocena merytoryczna głównego osiągnięcia naukowego

Z przedstawionym do oceny cyklem publikacji składających się na główne osiągnięcie naukowe, zapoznawałam się w kolejności chronologicznej, zgodnie z datami ich publikacji. Omówienie rozpoczynam od ujęcia zbiorczego, a następnie przechodzę do krótkiej analizy poszczególnych artykułów w kolejności przyjętej przez Habilitantkę w autoreferacie.

Na wstępie należy zauważyć, że ocena osiągnięcia opartego na współautorstwie jest bardziej złożona niż w przypadku monografii czy cyklu publikacji jednoautorskich, ponieważ

deklarowany udział procentowy poszczególnych osób ma charakter przybliżony i nie poddaje się precyzyjnej weryfikacji. Ponadto nie uwzględnia on tzw. wartości dodanej, wynikającej ze współpracy wszystkich autorów. Chciałabym też zaznaczyć, że nie jest dla mnie jasne, dlaczego w przypadku artykułu A.1 wskazany udział procentowy nie obejmuje wszystkich współautorów – przy nazwisku dyplomantki zamieszczono informację, że jest to osoba spoza dyscypliny, podczas gdy w odniesieniu do innych osób dyplomujących się, w tym pracujących poza sektorem akademickim, udziały te zostały określone.

Dokonując oceny osiągnięcia Habilitantki, opierałam się na zadeklarowanym udziale osób współautorskich i starałam się analizować wyłącznie te elementy, za które była ona odpowiedzialna. Jednocześnie, w obrębie całego cyklu publikacji, najniżej oceniam poziom merytoryczny artykułu przygotowanego przez Habilitantkę samodzielnie. Z jednej strony może to świadczyć o jej predyspozycjach do pracy zespołowej, z drugiej jednak utrudnia pozytywną ocenę jej indywidualnego wkładu w ramach osiągnięcia naukowego.

Być może przyczyną niższego poziomu tego artykułu jest przyspieszony tryb publikacyjny stosowany w czasopiśmie *Sustainability*. Z tego względu czasopismo to cieszy się w środowisku naukowym ambiwalentną opinią: z jednej strony umożliwia szybkie upowszechnianie wyników badań, z drugiej – pojawiają się wątpliwości dotyczące rygoru procesu recenzyjnego, co sprawia, że nie jest rekomendowane jako miejsce publikacji o charakterze rozstrzygającym dla rozwoju kariery naukowej.

Przechodząc do oceny treści, należy stwierdzić, że osiem artykułów przedstawionych do recenzji tworzy stosunkowo spójny zestaw tematyczny, choć przyjęty przez Autorkę tytuł cyklu nie jest w pełni precyzyjny. Można zgodzić się co do ogólnego zakresu przedmiotowego, jakim jest opracowanie metodyki wspierającej kształtowanie miejskich i podmiejskich przestrzeni publicznych. Wydaje się jednak, że wspólnym mianownikiem analizowanych prac, w warstwie celów badawczych, jest raczej dostosowanie przestrzeni do potrzeb określonych grup użytkowników (kobiet, osób starszych, osób zamieszkujących w sąsiedztwie funkcji uciążliwych) oraz wypracowanie rozwiązań konkretnych problemów obniżających jakość życia mieszkańców (poprzez przeciwdziałanie niekorzystnym zmianom krajobrazu, planowanie przestrzeni rekreacyjnych, czy identyfikację obszarów zdegradowanych), niż bezpośrednie wspieranie „przyjazności” przestrzeni publicznych.

Oba kluczowe pojęcia, tj., „przestrzeń publiczna” oraz „przyjazna przestrzeń publiczna”, zostały w mojej ocenie niedostatecznie skonceptualizowane przez Habilitantkę, co stanowi jedną z podstawowych słabości recenzowanego cyklu. Ramy teoretyczne przyjęte w analizowanych artykułach są w dużej mierze powtarzalne i odwołują się do takich koncepcji, jak zrównoważony rozwój, nowy urbanizm, koncepcja miasta 15-minutowego i walkability, smart city czy placemaking. Zostały one jednak zarysowane dość ogólnie i nie prowadzą do wypracowania precyzyjnych konceptualizacji ani operacjonalizacji. W rezultacie podstawowe kategorie stanowiące oś problemu badawczego pozostają niekiedy domyślne i nieostre.

Przykładowo, mimo dość obszernego przeglądu literatury dotyczącej przestrzeni publicznych w artykule A.2, z przeprowadzonych badań wynika w istocie utożsamienie tej kategorii z przestrzenią całego miasta. W artykule A.1 w sposób pobieżny skonceptualizowano kluczowe dla tej pracy kategorie „ageing in place” oraz „age-friendly cities”, natomiast w A.5 – pojęcie „15-minute age-friendly walkability”. W konsekwencji, choć podejmowana problematyka bez wątpienia wpisuje się w zakres dyscypliny geografia społeczno-ekonomiczna i gospodarka przestrzenna, przedstawione badania sprawiają wrażenie jedynie luźno w niej zakorzenionych.

Biorąc pod uwagę tytuł cyklu, a zarazem jego główny cel wskazany przez Habilitantkę w autoreferacie (s. 5 i 14), należy przyjąć, że zasadniczy wkład tejże w rozwój dyscypliny miałby polegać na opracowaniu metodyki wspierającej pożądane przemiany obszarów miejskich i podmiejskich, ukierunkowane na ich dostosowanie do potrzeb i oczekiwań różnych grup użytkowników oraz na ogólną poprawę jakości życia mieszkańców. Przyjęte cztery cele szczegółowe zostały przez Habilitantkę sformułowane następująco: 1) opracowanie metodyki zidentyfikowania aktywności i oczekiwań użytkowników w przestrzeniach publicznych; 2) opracowanie metodyki identyfikacji i oceny mobilności pieszej osób starszych w przestrzeniach publicznych oraz delimitacji Strategicznych Obszarów Interwencji 60+; 3) opracowanie algorytmu identyfikacji obiektów uciążliwych w przestrzeni miejskiej; 4) opracowanie koncepcji systemu (GIS-IDUA) do wyznaczania obszarów zdegradowanych w obliczu suburbanizacji.

Zarówno założony cel główny, jak i cele szczegółowe są bardzo ambitne i należy docenić aspiracje Autorki, które wyrażają się nie tylko w wyrażnie aplikacyjnym charakterze badań, ale także w próbie opracowania procedur badawczych potencjalnie ogólnodostępnych i łatwych w implementacji. Można jednak przypuszczać, że właśnie to, skądinąd zasadne, założenie okazało się jedną z głównych przeszkód w osiągnięciu zamierzonego celu. Dążenie do wypracowania prostego i uniwersalnego „algorytmu” badawczego doprowadziło bowiem do nadmiernego uproszczenia proponowanych rozwiązań.

Zaproponowana w artykułach A.1, A.2, A.5, A.6, A.7 metodyka stanowi de facto powtórzenie tej samej procedury, sprowadzającej się do kilku standardowych etapów (konceptualizacja i operacjonalizacja, analiza danych zastanych, badania terenowe, wynik końcowy). Choć jest ona zasadniczo poprawna, trudno dostrzec w niej znamiona innowacyjności, o której Habilitantka wspomina między innymi w artykułach A.2 i A.5. Ponadto, poszczególne etapy tej procedury opisano w sposób dość ogólny i nawet gdy towarzyszy im analiza empiryczna w ramach konkretnych studiów przypadku, prowadzą one do przewidywalnych wniosków.

Przykładowo, przedstawione w A.2 (s. 14) wstępne wnioski dotycząceżądanego zagospodarowania przestrzeni publicznych (dobrze oświetlonych, o równych nawierzchniach oraz wyposażonych w elementy małej architektury, w tym ławki) odpowiadają ustaleniom powszechnie obecnym w literaturze przedmiotu.

Powtarzalność proponowanej procedury badawczej przekłada się na wrażenie odtwórczości i ograniczonej adekwatności proponowanej metodyki wobec zróżnicowanych problemów badawczych, podjętych przez Habilitantkę w kolejnych publikacjach.

Również deklaracja uwzględnienia partycypacji społecznej w opracowanej metodyce, formułowana między innymi w publikacji A.1 (s. 19), nie znajduje potwierdzenia w zaproponowanej procedurze. Nie przewiduje ona bowiem realnych form uczestnictwa poza udziałem respondentów w badaniu ankietowym prowadzonym na losowo dobranej próbie, czego nie można uznać za partycypację społeczną w ścisłym znaczeniu tego pojęcia.

Prezentowane artykuły mają ponadto wyraźny wymiar normatywny, przy jednoczesnym niedostatku podejścia krytycznego, które osadzałoby analizowane problemy w szerszym kontekście społeczno-ekonomicznym. W żadnym z nich nie pojawia się na przykład kwestia asymetrii władzy, co sprawia, że niektóre stwierdzenia Autorki mają charakter postulatywny. Przykładowo, w artykule A7 (s. 3) wskazuje się, że „[t]he creation of public spaces is largely driven by the users of space because their experiences play a key role in the process”, podczas gdy w rzeczywistości procesy te są w istotnym stopniu uwarunkowane instytucjonalnie i politycznie. Autorka nie odnosi się przy tym do potencjalnych barier implementacji proponowanych rozwiązań, takich jak choćby uwarunkowania instytucjonalne czy brak woli politycznej.

Ponadto Autorka koncentruje się na potrzebach i oczekiwaniach relatywnie homogenicznych grupach użytkowników, których można w jej ujęciu określić mianem „vulnerable groups” (kobiety, osoby starsze), pomijając perspektywę intersekcyjną. Stanowi to wyraźne ograniczenie analiz prowadzonych m.in. w artykułach A.1 i A.2.

W przypadku publikacji A.3 i A.4 szczególnie trudno określić ich potencjalny wkład w rozwój dyscypliny – nie występuje on ani w zakresie metodyki, ani tym bardziej w zakresie teoretyczno-koncepcyjnym. Oba artykuły mają charakter eksploracyjno-opisowy, co samo w sobie nie stanowi uchybienia, jednak nie wnoszą istotnych nowych ustaleń. W związku z tym zasadne wydawałoby się rozważenie wyłączenia ich z cyklu.

Z kolei publikacja A.8 wydaje się najbardziej zaawansowana. Moja raczej podstawowa wiedza z zakresu systemów informacji geograficznej nie pozwala na w pełni kompetentną ocenę walorów zaproponowanej metody, jednak przedstawione argumenty wydają się przekonujące, a deklarowana dostępność systemu GIS-IDUA zasługuje na uznanie.

Poza kwestiami metodologicznymi moje wątpliwości dotyczą również kilku innych zasadniczych zagadnień, w tym sposobu uzasadniania przez Habilitantkę podejmowanej problematyki badań. W wielu przypadkach wskazywana luka badawcza jest przeszacowana – przykładowo w artykule A.5 (s. 4) Autorka pisze o braku badań dotyczących mobilności pieszej osób starszych, podczas gdy sama odwołuje się do licznych opracowań na ten temat w bibliografii.

Moje zastrzeżenia budzi również warstwa ilustracyjna i kartograficzna publikacji. Niektóre wykresy i schematy, z których część powtarza się w kilku artykułach, cechują się ograniczoną czytelnością (np. ryc. 1 w artykule A.7). Z kolei niektórym opracowaniom graficznym, aspirującym do roli map, brakuje podstawowych elementów kartograficznych, takich jak skala i legenda, a zastosowany sposób prezentacji danych utrudnia ich jednoznaczną interpretację (np. ryc. 9 i 14 w artykule A.2).

Wątpliwości budzi też zasadność powtarzającego się w kilku artykułach przytaczania danych porównawczych dotyczących badanych gmin/miast w odniesieniu do danych dla całej Polski – przykładowo zestawienie liczby ludności i powierzchni Suwałk z analogicznymi danymi dla kraju (publikacja A.2).

Wybrane uchybienia obecne w poszczególnych publikacjach przedstawiam skrótowo poniżej. Nie przekreślają one wartości całych badań, jednak obniżają ich poziom naukowy. Ich wskazanie traktuję jako potencjalnie konstruktywną podstawę do dalszego doskonalenia warsztatu badawczego:

- A.1 – Wskazana korelacja między miejscem zamieszkania seniorów a ich aktywnością została zinterpretowana jako przesłanka dla koncentracji usług, bez refleksji nad konsekwencjami dla osób mieszkających poza obszarami koncentracji. Brakuje także namysłu nad dynamiką zjawiska (ageing in place) oraz częstotliwością aktualizacji badań. Dodatkowo błędnie zdefiniowano wskaźnik obciążenia demograficznego.
- A. 2 – Niewystarczająco uzasadniono przyjęte założenia (np. klasyfikację kobiet jako *sensory-sensitive group*) oraz lukę badawczą. Opis metodyki, w tym konstrukcji kwestionariusza i doboru próby, jest niepełny. Przyjęte kategorie (np. przedziały wiekowe) mają charakter arbitralny i nie zostały uzasadnione. Interpretacja wyników jest miejscami niejasna, a część wniosków ma charakter wtórny i zgodny z ustaleniami obecnymi już w literaturze.
- A.3 – Artykuł ma charakter opisowy, bez wyraźnych ram teoretycznych i części dyskusyjnej. Prezentacja danych (wartości bezwzględne, nieprecyzyjne ramy czasowe) utrudnia interpretację, a wnioski mają ograniczoną wartość uogólniającą.
- A.4 – Część teoretyczna jest niedostatecznie rozwinięta i nie wyjaśnia mechanizmów analizowanych procesów (np. suburbanizacji). Analiza empiryczna pozostaje opisowa i nie pogłębia interpretacji danych. Pojawiają się również uproszczone lub nieprecyzyjne stwierdzenia.
- A.5 – Nie doprecyzowano charakteru proponowanych interwencji w ramach wyznaczonych obszarów (*Strategic Intervention Areas for the 60+ population*). Metodologia opiera się głównie na badaniach ankietowych, bez wsparcia metodami jakościowymi, co ogranicza interpretację potrzeb badanej grupy.
- A.6 – Artykuł wyróżnia się względnie poprawną conceptualizacją oraz większą przejrzystością metodologiczną (w tym udostępnieniem kwestionariusza), jednak ograniczony zakres badań oraz brak odniesienia do reprezentatywności próby utrudniają ocenę możliwości praktycznego zastosowania wyników.

- A.7 – Brak informacji o doborze próby oraz uzasadnienia przyjętych kategorii. Niejasna pozostaje operacjonalizacja pojęcia przestrzeni publicznych oraz interpretacja wyników badań. Proponowane rozwiązania mają słabe umocowanie empiryczne, a część materiałów graficznych nie posiada źródeł.
- A.8 – W dyskusji wyników pominięto istotne ograniczenie proponowanego rozwiązania (system GIS-IDUA), jakim jest m.in. dostępność danych niezbędnych do jego zastosowania.

Podsumowując, do mocnych stron przedstawionego osiągnięcia należy zaliczyć przede wszystkim podjęcie istotnej z punktu widzenia dyscypliny problematyki badawczej. Na podkreślenie zasługuje szerokie ujęcie problemowe oraz próba powiązania różnych współczesnych wyzwań rozwoju miast — takich jak zmiany demograficzne, suburbanizacja, mobilność czy jakość przestrzeni publicznych — w ramach bardziej złożonych, systemowych rozwiązań. Takie podejście sprzyja integracji perspektyw badawczych i może stanowić wartościowy punkt wyjścia do dalszych, pogłębionych analiz o charakterze interdyscyplinarnym.

Wysoko oceniam również wyraźny akcent na aplikacyjny charakter prowadzonych badań, w tym dążenie do wykorzystania w proponowanej metodyce ogólnodostępnych baz danych oraz powszechnie dostępnego oprogramowania. Podzielam także pogląd wyrażony przez Autorkę w artykule A.1, że lokalni decydenci powinni dysponować „comprehensive knowledge of the subject” (s. 11), umożliwiającą podejmowanie decyzji opartych na danych (data-driven / data-informed), co w praktyce nadal nie jest wystarczająco rozpowszechnione. W tym kontekście należy uznać, że mimo konieczności dalszego dopracowania proponowanych modeli, prace składające się na osiągnięcie stanowią wartościowy punkt wyjścia do dalszych badań i rozwinięć aplikacyjnych. Ich eksploracyjny charakter może z powodzeniem zostać pogłębiony i rozwinięty w kolejnych etapach pracy naukowej.

Ponadto za cenne uznaję skoncentrowanie badań empirycznych na małych i średnich miejscowościach, które pozostają relatywnie słabiej rozpoznane w literaturze przedmiotu, mimo że stanowią istotny komponent systemu osadniczego i mierzą się ze specyficznymi wyzwaniami rozwojowymi. W tym kontekście wybór obszarów badawczych należy ocenić jako trafny i dobrze uzasadniony.

W dalszej kolejności jako zaletę należy również wskazać szeroką współpracę naukową Autorki — zarówno z dyplomantami, jak i z badaczami reprezentującymi inne ośrodki krajowe i zagraniczne.

Z kolei do zasadniczych słabości przedstawionego osiągnięcia należy przede wszystkim nadmierne uproszczenie proponowanej metodyki badawczej, które w istotnym stopniu rzutuje na jego końcową ocenę. Choć jej zamierzona uniwersalność i dostępność stanowią niewątpliwą zaletę, w praktyce prowadzą do schematyzmu i ograniczonej adekwatności wobec zróżnicowanych problemów badawczych podejmowanych w poszczególnych publikacjach. Powtarzalność tej samej procedury badawczej, opartej na kilku standardowych etapach, nie

przekłada się na wypracowanie rozwiązań o wyraźnym charakterze innowacyjnym ani na pogłębioną analizę badanych zjawisk.

Istotnym mankamentem jest również niedostateczna konceptualizacja kluczowych pojęć oraz brak ich precyzyjnej operacjonalizacji, co skutkuje nieostrością kategorii analitycznych i utrudnia jednoznaczną interpretację wyników. Towarzyszy temu ograniczony poziom refleksji teoretycznej — przywoływane ramy koncepcyjne mają często charakter deklaracyjny i nie są w pełni wykorzystane jako narzędzie analizy.

Na poziomie poszczególnych publikacji widoczne są ponadto powtarzające się uchybienia metodologiczne i warsztatowe: niepełny opis procedur badawczych (w tym doboru próby i narzędzi badawczych), arbitralność przyjmowanych kategorii analitycznych, a także ograniczone wykorzystanie metod jakościowych, które mogłyby pogłębić interpretację wyników badań sondażowych. W kilku przypadkach wskazywana luka badawcza wydaje się przeszacowana, a uzyskiwane wyniki mają charakter wtórny i odpowiadają ustaleniom obecnym już w literaturze przedmiotu.

Dodatkowo, analizom brakuje perspektywy krytycznej osadzającej badane zjawiska w szerszym kontekście społeczno-ekonomicznym i instytucjonalnym, w tym refleksji nad ograniczeniami wdrażania proponowanych rozwiązań. Zastrzeżenia budzi również warstwa ilustracyjna i kartograficzna części publikacji, której niedostatki obniżają przejrzystość prezentowanych wyników.

W rezultacie, mimo istotności podejmowanej problematyki, przedstawiony cykl publikacji sprawia wrażenie nie w pełni wykorzystującego swój potencjał poznawczy i aplikacyjny. Uwzględniając wszystkie powyższe zastrzeżenia, oceniam wkład przedstawionego do oceny osiągnięcia naukowego w rozwój dyscypliny geografia społeczno-ekonomiczna i gospodarka przestrzenna jako niewystarczający. Choć problematyka podjęta w cyklu publikacji bez wątpienia mieści się w zakresie wskazanej dyscypliny, w mojej ocenie osiągnięcie to nie spełnia drugiego kryterium ustawowego. Jednocześnie wyrażam nadzieję, że przedstawione uwagi krytyczne okażą się pomocne i przyczynią się do dalszego doskonalenia warsztatu naukowego Habilitantki.

5. Ocena pozostałych osiągnięć naukowych

Aktywność publikacyjna

Dorobek publikacyjny Habilitantki jest adekwatny do etapu jej rozwoju naukowego. Poza publikacjami wykazanymi w ramach osiągnięcia naukowego jest ona autorką lub współautorką licznych prac naukowych, publikowanych zarówno w języku polskim, jak i angielskim. Obejmują one 25 artykułów naukowe (w tym 23 po uzyskaniu stopnia doktora), 5 rozdziałów w monografiach naukowych (w tym 4 po uzyskaniu stopnia doktora) oraz jedną wieloautorską monografię naukową (również opublikowaną po uzyskaniu stopnia doktora).

W autoreferacie Habilitantka wskazuje kluczowe, w jej ocenie, osiągnięcia publikacyjne, grupując je w dwóch głównych obszarach tematycznych: 1) opracowanie architektury i kluczowych komponentów systemów wspierających zarządzanie obszarami wiejskimi (Green Cadastre oraz Agricultural Management Information System); 2) problematyka rynku nieruchomości, w tym decyzje kobiet na rynku nieruchomości oraz podatki i opłaty od nieruchomości. W ramach pierwszego z wymienionych obszarów powstał, we współpracy międzynarodowej, między innymi artykuł wieloautorski opublikowany w czasopiśmie o uznanej renomie naukowej (*Land Use Policy*). Potwierdza to potencjał Habilitantki w zakresie publikowania wyników badań w czasopismach o wysokiej pozycji w międzynarodowych bazach indeksacyjnych. W drugim obszarze tematycznym powstały natomiast prace o charakterze międzynarodowych analiz porównawczych, realizowane we współautorstwie z badaczami zagranicznymi.

Aktywność publikacyjna Habilitantki była trzykrotnie (w latach 2019, 2020 i 2024) wyróżniona indywidualną nagrodą Rektora UWM za działalność publikacyjną.

Udział w grantach badawczych

Doświadczenie Habilitantki w zakresie udziału w grantach badawczych jest nieco skromniejsze. Przed uzyskaniem stopnia doktora uczestniczyła w projekcie finansowanym przez Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego oraz była beneficjentką stypendium współfinansowanego z Europejskiego Funduszu Społecznego. Po uzyskaniu stopnia doktora dwukrotnie otrzymała dofinansowanie wyjazdów na zagraniczne staże badawczo-dydaktyczne (do Stanów Zjednoczonych i Hiszpanii) w ramach Programu Rozwoju Uniwersytetu Warmińsko-Mazurskiego. Realizowała też grant European Association of Geographers oraz pełniła funkcję głównego wykonawcy w projektach finansowanych przez Narodowe Centrum Nauki. Efektem udziału w powyższych przedsięwzięciach były publikacje naukowe oraz rozwój współpracy międzynarodowej, realizowana z badaczami reprezentującymi zagraniczne ośrodki naukowo-badawcze.

Można oczekiwać, że doświadczenie Habilitantki w zakresie realizacji projektów badawczych ulegnie dalszemu wzmocnieniu w związku z objęciem przez nią funkcji kierownika projektu w ramach prestiżowego programu Horizon Europe - Nowy Europejski Bauhaus, zgodnie z informacją przekazaną w uzupełnieniu dokumentacji postępowania habilitacyjnego.

Udział w konferencjach badawczych

Habilitantka wykazuje wysoką aktywność konferencyjną, uczestnicząc łącznie w 41 wydarzeniach naukowych, w tym w 20 międzynarodowych oraz 6 krajowych w roli prelegentki. Świadczy to o systematycznym prezentowaniu wyników badań oraz włączaniu się

w międzynarodowy obieg naukowy. Aktywność ta sprzyja nawiązywaniu kontaktów naukowych i stanowi istotny element rozwoju badawczego.

Inne osiągnięcia naukowe

Ponadto Habilitantka odbyła liczne zagraniczne staże naukowe oraz posiada dobrze udokumentowane doświadczenie w zakresie współpracy międzynarodowej. Jest aktywną recenzentką publikacji naukowych oraz pełniła funkcję redaktora tematycznego w serii *Administratio Locorum* czasopisma *Acta Scientiarum Polonorum*. Habilitantka podejmuje również współpracę z instytucjami publicznymi, zwłaszcza jednostkami samorządu terytorialnego, a także uczestniczy w gremiach eksperckich.

Na podkreślenie zasługuje także systematyczne podnoszenie kwalifikacji naukowych i zawodowych. Po ukończeniu studiów wyższych Habilitantka ukończyła studia podyplomowe na kierunkach: Pośrednictwo i zarządzanie nieruchomościami oraz Audyt energetyczny budynków i instalacji, a także uzyskała licencję w zakresie pośrednictwa w obrocie nieruchomościami oraz uprawnienia zawodowe w zakresie charakterystyki energetycznej budynków i instalacji. Ukończyła również roczny program Rising Managers Academy (Welcome2), ukierunkowany na rozwój kompetencji miękkich w nauce, realizowany przez Polską Akademię Nauk.

Łącznie wskazuje to na systematyczny rozwój naukowy Habilitantki i dobrze rokuje dla dalszego przebiegu jej kariery akademickiej. Dotychczasowy dorobek oraz aktywność naukowa pozwalają uznać, że spełnia ona trzecie kryterium ustawowe.

6. Ocena działalności dydaktycznej, organizacyjnej i popularyzatorskiej

Działalność dydaktyczna

Od 2002 roku (z przerwą w latach 2007–2010) Habilitantka prowadzi działalność dydaktyczną na macierzystym Uniwersytecie Warmińsko-Mazurskim w Olsztynie. Realizuje szeroki zakres zajęć dydaktycznych powiązanych z jej zainteresowaniami naukowymi. Jest promotorką licznych prac dyplomowych, w tym wyróżnianych i nagradzanych przez instytucje zewnętrzne. Część tej współpracy zaowocowała również wspólnymi publikacjami naukowymi z dyplomantami. Pełniła także funkcję promotora pomocniczego w przewodzie doktorskim. Ponadto kilkakrotnie odbywała zagraniczne staże dydaktyczne, m.in. w ramach programu Erasmus+.

Działalność organizacyjna

Habilitantka posiada znaczące doświadczenie w organizacji konferencji oraz seminariów naukowych, zarówno krajowych, jak i międzynarodowych, co świadczy o jej zaangażowaniu w działalność organizacyjną środowiska naukowego.

Działalność popularyzatorska

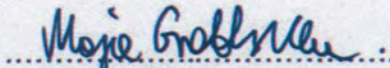
Habilitantka podejmuje działania w zakresie popularyzacji nauki, współpracując z jednostkami samorządu terytorialnego oraz instytucjami publicznymi, co sprzyja upowszechnianiu wyników badań i ich praktycznemu wykorzystaniu.

Łącznie działalność dydaktyczna, organizacyjna i popularyzatorska Habilitantki jest spójna z jej profilem naukowym i adekwatna do etapu kariery, przyczyniając się do upowszechniania wyników badań oraz aktywnego udziału w życiu środowiska naukowego.

7. Wniosek końcowy

Podsumowując powyższe ustalenia, stwierdzam, że przedstawione osiągnięcie naukowe oraz całokształt dorobku dr inż. Elżbiety Zysk nie spełniają wszystkich wymagań określonych w art. 219 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce. Habilitantka posiada stopień doktora oraz przedstawiła do oceny osiągnięcie naukowe w postaci cyklu powiązanych tematycznie publikacji ujętych w odpowiednim wykazie, jednak w mojej ocenie osiągnięcie to nie stanowi znaczącego wkładu w rozwój dyscypliny geografia społeczno-ekonomiczna i gospodarka przestrzenna.

W związku z powyższym, z pełnym poczuciem ciężaru odpowiedzialności, wnoszę o odmowę nadania dr inż. Elżbiecie Zysk stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk społecznych, w dyscyplinie geografia społeczno-ekonomiczna i gospodarka przestrzenna.

.....
dr hab. Maja Grabkowska